

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Caput XXV. Quomodo oportet intelligere: Verbum caro factum est, & habitavit in nobis; & quomodo proprium ipsius dicitur corpus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

rum, homo θεοσφορος, sed Deus magis vere, & omni mundo celsiorem possidet gloriam, quod cum Deus sit natura Dei Verbum, factus est caro, sive homo per-

fectus: animatum enim & rationabile esse, quod adunatum est ei, credimus corpus, & vera omnino est adunatio.

CAPUT XXV.

Apud Photium XV.

Quomodo oportet intelligere: Verbum caro factum est, & habitavit in nobis; & quomodo proprium ipsius dicatur corpus.

HEB. 1. v. 16. SEMEN Abrahæ apprehendisse Verbum Dei unigenitum, beatus Paulus commemorat; necnon etiam, quod prope modum ac nos participavit carni & sanguini. Memores autem sumus etiam Joannis; ait enim: Verbum caro factum est, & habitavit in nobis. Idne igitur fuit propositum viris spiritalibus, docere, quod Dei Verbum conversionis sit patiens; aut quod ipsum fas sit commutationem, quæ magis creaturæ conveniat, sustinere: adeo ut id, quod non erat, forsitan in id sua sponte deveniat; aut alius contra ipsius voluntatem ad aliam naturam impellat; absit. Manet namque idem, a sua natura commutationem omnem excludens, conversionis umbram nesciens pati: fixa est enim semper in suis superna illa caelestisque natura.

Quomodo igitur Verbum caro factum sit, videre necesse est. Primum quidem divina scriptura carnem plerumque nominat hominem, & quali ex parte animalis totius significationem facit, necnon etiam a sola anima interdum tantumdem agit; scriptum est enim quod videdit omnis caro salutare Dei. Et ipse divinus Paulus: Non consensu, inquit, carni & sanguini. Allocutus est autem eos, qui sunt ex Israel pontifex Moyses: In septuaginta & quinque animabus descenderunt patres tui in Aegyptum. Sed non idcirco dixeris, quod nuda & sine carnibus animæ in Aegyptum descenderint; nec porro quod inanibus corporibus, & solis carnibus, salutare suum Deus indulsit. Quoties igitur audimus, carnem factum esse Verbum, hominem intelligimus ex anima & corpore. Factum est autem Verbum, cum sit Deus, homo perfectus, corpus accipiens animatum & rationabile, idque sibi vere adunavit, quomodo ipse sciat, nostris enim sensibus hujusmodi cogitationes omnino cerni non possunt, & nuncupatus est filius hominis.

Sed si oportet tanquam in speculum intuentes dicere, conjectat aliquo modo sensus humanus, adunatum fuisse Verbum corpori habenti animam rationabilem, qualiter etiam hominis animam suo cor-

pori, ipsam quidem diversæ naturæ, sortitam tamen communionem adunationemque cum corpore; ut pene videatur non esse alia præter corpus, eo quod per compositionem ex utroque animal unum efficiatur, manente tamen ipsa, ut ante memoravi, in sua natura. Ergo non per commutationem aut conversionem, hominem factum Dei dicimus Verbum; nec profus, quod Deus esse desierit, sed quod carnem accipiens ex muliere, & ei ex utero adunatus, exiit homo idem simul & Deus; neque Dei & Patris generationem æternam projiciens, sustinuit temporalem, ex muliere inde initium, ut esset, accipiens. Permittebat autem carni propriæ suæ legibus nasci, nativitatis ratione dumtaxat. Cæterum habet in se aliquid ab humana natura dissimile: natus est enim ex Virgine, & solus habet matrem innuptam; factum autem ipsum etiam carnem, & in nobis inhabitasse, Evangelista commemorat, ut utroque comprobaret, & factum fuisse hominem, & suum non perdidisse: mansit enim quod erat.

Intelligitur namque certe tanquam aliud in alio inhabitare, id est, divina natura in humana natura, non per se commixtio, aut confusione, aut commutationem, ut esset, quod non erat. Quidquid enim in alio habitare dicitur, non ipsum sit tale, quale est id, in quo habitat; sed aliud in alio magis intelligitur. At verò in Verbi natura & humanitatis, solam nobis differentiam designat diversitas naturarum. Unus

A
aliud, nisi aliqui
volentes convertere
autem iterum
e celo evangelii
d accepistis, una
usa alios omnes
habitancem ha
t JESUM sicut

perduxit ad
nem illis, qui
a: spernentef
phetarum ado
tm habentem
nim præstabi
n celo, an in
terreno cor

quomodo pro
vni ac sangui
bitavit, hoc
participaret
s participare
factum esse:
Itis sanctis;
sepissime fa
consummatio. Hic

peccati, per
Quomodo
entum præ
sofopos erat
us est Dei,
hriftus est?
in ut Deus
Si θεοσφορος
corpus vi
rum etiam
habitavit

m divinus
m Moyses, Hic
bus testibus
teriora me
culaverit,
duxerit
ata dida
gnus erit
o duxerit
lo potior
legem,
nte dixi
a sancto.

enim ex utroque intelligitur Christus. Ergo inconfusione, ut ante dixi, servata, inhabitasse Verbum ait in nobis: scit enim unum esse Filium unigenitum carnem factum, & hominem.

ἃ ἐξ ἀμφοῖν νοήται
Χριστός. ὁμοῦ τὸ ἀ-
σπληγὸν δὲ μέγετε-
τηρησάμενος, φησὶν, ἐν ἡμῶν
ἐνα ἃ ἵδὼν εἶδε μονο-
γενῆ ἃ Ἐρξεν ἡμετέρον,
ἃ ἐνα, δεσποτικῶς κα.

sunt. At quomodo & in singulis, & in omnibus totus sit, intellectu dictuque difficile est, imo vero etiam impossibile. Id autem, ut opinor, eo possidet, quod incorporeus sit & indispertibilis.

Proprium autem Verbi corpus dicitur a nobis: non quemadmodum proprius est hominis risus, vel equi hinnitus; sed quod, factum ipsius per adunationem veram, instrumenti ei praebeat officium, ad exequendum ea, quae more solito operatur, absque solo peccato.

Sin vero Deus Verbum etiam missum fuisse forte dicatur, ne quis vestrum terreatur, illud cogitans, quo perget incorporeum, vel quo cedit is, quo plena sunt omnia? Sciat autem magis, quod sit & alius missionis modus. Non ut locum de loco, qui mittitur, mutet; sed ut ministerium magis sacrum suscipiat, quod etiam discipulis injunctum esse discimus a Christo omnium salvatore.

Denique etiam divinus Paulus ait de Christo: Ergo, fratres sancti, vocationis celestis participes, considerate apostolum & pontificem confessionis nostrae IESUM. Animadverte autem, quod, cum cum ministrantem hominum more ostendit, licet natura sit Deus, tunc ei etiam officium apostolatus attribuit: nihil autem, ut ante diximus, absurdum est, si Deus Verbum mitti etiam dicatur a Patre; implet namque certissime omnia, & nulli loco penitus deest: nos vero humanis vocibus divina interpretantes, figurationibus corporis immortalis naturae dispensationem solemus intelligere.

Denique cum sanctus Spiritus omnia impleat, scribit beatus Paulus, & dicit: Quoniam autem estis filii, misit Deus Spiritum Filii sui in corda nostra, in quo clamamus: Abba Pater. Ait autem & ipse Salvator: Expedi vobis, ut ego eam; nam si non abiero, paracletus non veniet ad vos. Oportet igitur ad rationem pietatis omnia referentes, certa cogitatione sectari: id enim facientes nobismetipsis maxime profuerimus.

* Quae sequuntur, usque ad lucam Iacobi cum Angelo eaque verba, cap. xxxi. latitudinem femoris ejus, desunt in editionibus vulgaribus, & nunc primum eduntur.

Col. 2. v. 9.

* Carne autem mihi videtur divinus Evangelista, totam sapienter naturam hominum nominare: ait enim Verbum inhabitasse in nobis, non alterius, ut ego opinor, gratia, incarnationem Verbi factam esse, commemorans, nisi ut etiam nos, participatu ipsius per Spiritum sanctum locupletati, adoptionis beneficium lucraremur. Igitur in Christo unitatem summam veramque credimus factam. Sin autem in nobis Christus inhabitare dicatur, angelus ipse faciet inhabitationem. Non autem cum Deus dicitur inhabitasse in Christo: Inhabitavit namque in eo omnis plenitudo divinitatis corporaliter; non per participatum, vel gratiam simplicem, quasi sole illucente, aut igni insitum sibi calorem aliis immittente; sed, ut ita dicam, ipsa divina sinceraque natura, juxta totum id quod est, inhabitationem sibi faciente, per veram, ut ante diximus, unitatem, in templo quod est natum ex virgine: ita enim unus, & est, & intelligitur CHRISTUS IESUS.

Quod vero in expressionum summa noster sermo vincatur, non negabo; sed non idcirco Christi mysterium non credatur; sed magis sit merito mirabilis. Quanto enim omni est mente superius & sermone, tanto magis ultra omnem admirationem ponendum est.

Carnem vero factum Verbum, id est, hominem perfectum, non dicimus, mensura corporis comprehendi, id enim ineptissimum est; sed implere sic quoque credimus, sicut solet, caelum & terram, & quae inferius posita sunt: omnia etenim plena sunt Deo, & omnia ipsi parvula

Hebr. 3. v. 1.

Gal. 4. v. 6.

Joan. 16. v. 7.

Apud Photium
XVI.

CAPUT XXVI.

Quomodo intelligitur Θεοτόκος Virgo sancta.

NATUM est quidem inestimabiliter Verbum Dei & Patris; & haec generatio omnem sensum cogitationemque transcendit, & est incorporeali naturae conveniens. Verumtamen id quod natum est, proprius partus intelligitur genitoris, &

eiusdem cum eo substantiae; ideoque etiam filius nominatur, nomine scilicet indicante veram sinceramque progeniem; sed cum sit vivus in aeternum Pater, necesse est, eum quoque vivere in aeternum, propter quem est Pater. Igitur in principio

Joan. 1. v. 7.